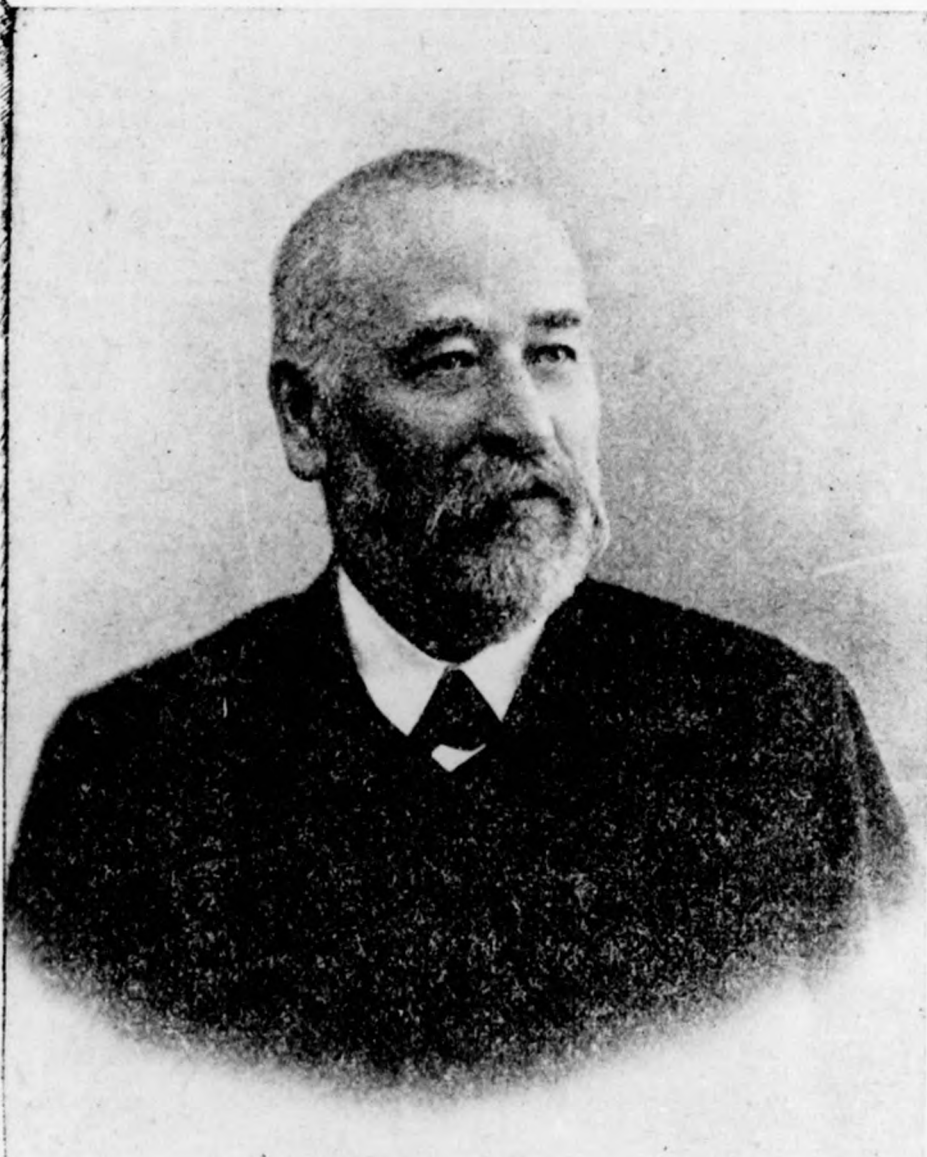

A "Kisujszállás és Vidéke"

1906. évi április hó 15-iki, 16-ik számának

==== melléklete. ====

4. sz.

Dorogi Lajos

kisujszállási esperes-lelkész. (Élt 1846—1905.)

Abból az alkalomból, hogy a Heves-nagykunsági Egyházmegye egyházai emlékoszlopot állítanak nagyemlékü volt lelkészünknek, ime közreadjuk arczképét. A ház már üres, hol egykor élt, lakott; ke-

szerves szivü özvegye — szülőföldéről, öröme s bánata tanyájáról, innen elköltözött, a ház üres, új lakóját várja. Jertek, kisujszállási nép, ti, kiket ő ugy szeretett, emlékezzünk meg felele. Zarándokoljunk a kisujszállási temetőbe, álljunk meg ott egy fejfa előtt, melynek tövénél A. B. F. R. A. alussza álmát néhai való Dorogi Lajos, a kisujszállási ev. reform. egyház nagyemlékü esperes-lelkésze, ki élt e földön 59 esztendő. Született Békésszentandrásan az 1846. év márczius hónap 30-ik napján s meghalt Kisujszálláson az 1905. év február 14-én. Áldott legyen a nyugalma, az emlékezete!

Igen, Békésszentandrásról indult ki a pálya, mely a kisujszállási temető sirhalmánál ért e földön véget. Egyszerü kis hajlék, mestergerendás, zsindeletős, ahol született. Hol a Körös vize két ágból összefoly, ott a szülői ház. Egyszerü földnépe voltak a szülői: Dorogi Lajos és Szabó Anna. Erős csontu nagy ember volt az édes apa, a munka eszközeit nagykönnyen forgatá; szorgalmas, pontos ember. Hajnali harangszóra már künn volt a mezőn s mikor letette a kapát, vagy a

szénagyűjtő villát, már elő-elő nézett egy-egy kicsi csillag a menny ablakából. Az anya szorgos házi nő, véznább testalkatu; erős, természetes észazel, vallásos kedélylyel. Régi jó öregek, kik tudtátok a zsol-tárokat, dicséreteket, elkezdve onnan: »A ki nem jár hitlenek tanácsán,« el a 238-ik dicséretig; vagy még azon is túl, el a leg-utolsó imádságig! A ragyogó, mosolygó szemü gyermek figyelt-figyelt, tanulta, el-lesté az énekeket; az öreg biblia is kézbe került, áhitattal nézte — hejh, ha már olvasni is tudná! E fiuból pap lesz, akárki meglássa. El-elődönghetett a templom falánál, mikor tiszteletes uram, jobb kezén szép redős palástja, bement a szent gyűlésbe. Kinyilt az ajtó, ott benn állottak sokan, szépen kivágott az ajtó nyílásán:

»Mi is hát térdet hajtunk, . . .

Hogy rajtunk könyörülj«

Átrezdült a szivén az ismeretes dallam s mikor a betett templomajtó elzárta előle a hangot, csak úgy szűrődött át valami zöngés a kulcslyukon, vagy fönt a templom rossz-zárásu ablakán, — maga is folytatta a fiu:

Kegyelmeddel fogadd el,
Mikor Tehozzád emel kezet
Ez a gyülekezet.

Az énekek mellett hallott-tanult temérdek mesét is, ezernyi népdalt sok számos verssekkel, fonókákban, lakodalomban, vásárnap-i táncznál, száraz malom mellett, vagy a csárda előtt, holott már egyszer-egyszer »szárazfát« is látott egy-egy muzsikus kezében.

Mindezeket magába szivta, lelkével benyelte. Ezek a kődarabok élte fundamentomához.

Iskolába került. Hires volt szorgalmáról, mint kis tanuló, mint deák is. Hatalmasan ivelt homlokkal, mely állához számítva kicsi hiján 90 fokot tett, áldotta meg a Gondviselés, az alatt honolt pom-

pás emlékező tehetsége, melyet ki is fejlesztett, úgy Szarvason, mint Debreczenben, megtanulván minden iskolai feladatot, töltögetvén a kincstárat, melynek kincseit később, az egyházmegyében munkálkodása idején két kézzel szórta, szinte pazarolta. Ami dolga volt, azt szerette, annak élt; nem hagyott el, hacsak lehetett, egy jótát, vagy egy pontocskát sem. Vagy egészen, vagy sehogy: ez volt nála a jelszó

Elvégezvén a szent pályát, Kisujszállásra jó káplánnak a szegény megbénult Győry Lajos lelkész mellé. Midőn a halványarczu, mély kékszemü attilás ifju először lépett Kisujszállás falai közé, ki gondolta volna, hogy 33 esztendeig lesz e fényes nagy egyház lelkipásztora, ki erős egyéniségével, bámulatos munkaképességével bírja igazgatja ekklézsiáját s még ezenkívül arra is lesz ideje, hogy szélesebb körre kiterjesztvén lelke erős szárnyait, intézőleg folyják be más ekklézsiák ügyeibe is.

1872-ben május 9-én választották meg kisujszállási lelkészszé. 1873. márczius 7-én nősült meg, elvevén feleségül princzipálisának leányát Győry Jusztinát, kitől két előgyermeke maradt: Ilona és Lajos. Hivatalában szolgált hatalmas energiával, övét gyöngéden szerette. Alkuvást nem ösmerő kötelességtudása, pontossága reáterelte az egyházvidék figyelmét s megválasztották a traktus tanácsbirájává, köz-igazgatási pénztárnokává, végre esperesévé

Egyháza szűkebb körében s az egyházmegye ügyei érdekében is, szolgált hiven, szolgált míg csak mozdulni tudott. Utolsó szolgálata az 1904. év deczember 18-ára esett, akkor még temetett. Előtte való nap két ifju párra kérte az Isten kegyelmét, de már akkor is az Urasztalának korlátjába kellett fogódznia, hogy járhasson. Utolsó bibliamagyarázatának hallása megindító volt. Az Efézusbeliekhez írott levél magyarázását kezdte meg. Feljajdult,

szomorú volt a beteg lelkipásztor szólása: »Harminczhárom éve, hogy szólok e helyről; vajjon, mit most megkezdek, bevégezhetem-e ez apostoli levél magyarázását?!« Egyik szavában bucsuzott, másikban áldott, harmadikban sirt. Még egyszer állott prédikálván a szószéken, a következő vasárnapon, és . . . soha többé. Presbiteri gyűlést is tartott még egyszer, prédikálását követőleg közvetlenül. Meg volt már rozkadva. Akkori gyűlésünk utolsó volt az ó esztendőben. Nálunk imádsággal nyitják meg a gyűlést. Szokatlanul ünnepélyes volt a hangulat. Az ó esztendő munkájára visszatekintvén, gondolata önkéntelenül odatévedt, mintha ő már elvégezte volna a »munkát.« Ki hitte volna, hogy ahol oly sokszor hallatta meggyőződéstől áthatott kemény szavait, a gyűléstartás helyén utoljára áll. Ki hitte volna?!

Prédikált még azután is, egyháza ügyeivel is bajlott, esketett, keresztelt, iskolák vizsgáin volt . . . de csak lelke lázas álmában, csak lelke képzeletében. Sirt a sirókkal. Harangszó ha bezendült hajlékába fölneszelt: ki halt meg? — Sirva leltem egyszer: azért sirok — mondá — azért sirtam egész nap, hogy vajjon megengedi-e az Isten, hogy mégegyszer elmehessek a templomba? . . . hozzátette ezt is: a feleségemmel. Nehány nap multán a hangja is elváltozott már, agya működése is meg-megakadt egy szempillantásra. »Áldjon meg az Isten! csak ennyit szólt a közelállókhöz, azután elfáradt. Majd összetette lesóványodott két sárga kezét, föl emelte mély tekintetű, már akkor bágyadt két szemét, imádkozott: »Szent-Háromság egy Isten . . . Ámen« . . . Aztán jött a kínos vergődés, égető kinok, mint tüzes szekér, . . . s Ilyésünk lelke égbe szállt a mult év február 14-én déli fél 1 órakor.

Az egyház halottját busan siratták harangjaink s a mint a Hevesnagykunsági

egyházvidék fölött szállt-szált a harangszó, — a Tiszamentérről s a Kunság tájairól felelgettek tompán, busan a harangok: Aludjék csendesen! — ezt felelgették. Gyászlobogók lobogtak a tornyokon, könyrezgett szemünkben, gyász ült a szivünkön. A kisujszállási templom nem tudta befogadni a végtisztességtételen megjelenteket. A prédikátorok során egyel több a sir . . . s egy kötelességtudó, erős harczossal, a reformált anyaszentegyház egy hü fiával, egy igaz küzdővel kevesebb. Szépen elmondták, kik felette prédikáltak, szebben, mint én elmondom.

Mint ember, szive legmélyén hordta szeretetét, úgy, mint hegyek tetején levő várkutakban nagymélyen csillan azok kincse: a viz. Szeretetét ki nem beszélte, szeretetét kirakatba nem helyezgette; kedvező birálattal ritkán, egyesekkel szemben előttük sohasem hozakodott elő, — ám azért tudom, hirdetem: megvolt benne a kellő méltánylás, szeretet felebarátai, munkatársai iránt, ha nem hirdette is.

Hibája az volt hogy önmagát kevésbé szerette, azt hivé, hogy az a vasszervezet, melylyel Isten megáldá, örökéletre szól, nem lehet azt elpusztítani; kedvére pusztította hát. Illik nekünk a mi tisztünknek kötelességét betöltenünk — mondá — ne csak papiron legyen megírva kötelességünk, hanem töltsük is be. Sokszor találta őt íróasztalánál az éjfel, hol az iratok, okmányok egész tömege fölött uralkodott, királykodott; meg is simult szolgaként a papir nehéz keze súlyos vonásai alatt. Jellegzetes betűi sok időig megkülönböztethetők lesznek minden más írásoktól. Jellegzetesek, mint maga az ember. Biztosságról tanuskodó betűk, így csak erős egyéniség ír, kinek agyában világosság és meggyőződés honol.

Magyar volt, tipikus magyar, külsejében s lelkületében, — tipikus magyar re-

formátus pap. Volt benne egy-egy vonás Méliusból, Révész Imréből. Azokféle, kiket zord téli időben a gályák felé hajtottak, korbácsoltak által Austrián, Stirián és tovább el a Vezuv aljáig; kik le nem rogytak, meg nem tántorodtak, megmaradtak bástyáik a Kősziklán épült Háznak.

Ha a reformált anyaszentegyháznak századok által megszentelt elveire kellett rámutatni, alakja fölegyenésedett; melle mint aczél domboru paizs, feszült; nehéz erős karja kitárult s csak vártuk a szót ajakáról: Itt állok Isten engem segéljen! — Ilyenkor elragadóan tudott szólni. Nyiltan hirdette ugyan magáról, hogy a templomi ékesszólás nem tulajdona, e téren a babért átengedte mindig most már nyugvó legközvetlenebb tisztársának; de ha szólni kellett egyes alkalmaknál, solemnitásoknál, gyűlések termeiben, rögtönözve, komolysággal, magyarosan: a szava, szólása a szivekre hullott, azokat megütötte, felnyitotta, megindította. Ha kötelességteljesítésre kellett indítani s ha ugy hozták az idők, hogy kellett feddeni mulasztót vagy ellenszegülőt: szava harsogott, mint hegyek közt az égi csattanás. S ha kellett szólni köszönet hangján, megköszönni egy jóltevőnek, hogy a szent Sionról megemlékezett: im itt állok tanunak, azt a szólást, azt a jelenetet meg kellett könyezni.

A multon szeretettel csüggött, ez magyarázza Debreczenhez s abban az Alma materhez való szerelmét. A diákévek emlékei arany felhökként át-átvonultak a szive fölött; ilyenkor könyökére hajtotta le fejét s az időkre visszánézett lelkével. Majd hirtelen fölcapta homlokát; orcáján derű, szemében kedély, ajkain dal vagy »Egyszer volt, hol nem volt.« Ilyenkor aztán a körülvevő társaság lelkei sugarak voltak az ő lelke körül.

Administrátori tehetség volt, maga egy egész számvevőszék. Tán, mert így gondolta, hogy a tevékenység ez ága legke-

vesebbeket érdekel!? Ezt választotta hát ki maga számára. amin se költészetnek bübája, zománcza, se emberi hála rájagyogása: adminisztrálni, törvényt látni, számolni, itélni; — a nehezebb részt választotta.

Az ügygyel, melyet képviselt, vezetett, egészen összeforradt a lelke; lényét alig lehet elválasztani az ügytől, mely reá nézett. A kisujszállási egyházat, sokrészben az egyházmegyét, annak esperesi hivatalát is, csak hosszas megszokás után tudjuk elképzelni az ő neve, az ő lénye nélkül. Amabban 33 év tette egybeforottá, egygyé az ügygyel, rányomta lelkének bélyegét amaz egyházra; emitt 14 év, de milyen esztendő! Átalakulások, fejlődések nagy esztendei: baptizmus, nazarénizmus, egyházipolitikai új törvények, socializmus évei. Ez időkben kisebb őrhelyen állni is: feladat s hát magas helyen?! Lenni hegyre épített város, lenni magas bástya, lenni világító torony, fénykévéket szórni, oltalmat nyújtani, el nem rejtetni, hanem világoskodni: erő kell ehhez és nemes hivatásérzet, képesség, készség, munka, hűség és interna vocatio.

Im e kövekből, sziklákból volt öszszerozá a hegy, mely megomlott. Óh, hogy a hegyek bédőlnek a tengerbe, a mi sziklás nagy hegyeink az enyészet tengerébe.

Óh Uristen tedd áldottá emléküket, kik hivek voltak mindhalálig, s áldd meg, hogy ők nyugodtan aludhassanak, áldd meg a Siont, az anyaszentegyházt, amelyért az igaz küzdők éltek-haltak. Ámen.

A három állomás.

Virágvasárnap — Nagypéntek — Husvét. három állomás. — mondja az ihletett lelkü egyházi szónok — amely állomásokon minden embernek, minden szivnek, minden életnek átal kell mennie.

Virágvasárnap! Első állomás. Ez az ifjuság; a gondatlan, a boldog ifjuság. Az

ifju szív körül viruló rózsák, napsugár, verőfény, szivárvány. Virágvasárnap! Ez a jólét, a hirnév, tiszteltetés. Hozsánnát kiáltanak, körülvesznek, körültánczolnak az emberek; — előttünk meghajolnak, kalapot emelnek; szép szavakat szólnak, ránk mosolylyal néznek; örülnek, ha mellettünk, körünkben lehetnek, ragyogó napunk fényében sütkérezhetnek. Ám rövidlátó s boldogtalan az, ki készpénznek veszi a Hozsánnát, az üdvözöltetést — s boldog, ki előre lát s komoly arczczal áll az ujjongó sokaság örömjaja közepette, mint a mi Urunk Jézus Krisztus. Oh mert a virágvasárnapnak nagypéntekje van. A Krisztus utjára szórt virágok, lészegdelt palmaágak is elhervadtak, el is taposta a sokaság maga. A Hozsánna elhangzott, elenyészett; jött utána a »Feszítsd meg«, s jött a töviskorona, meg a keresztfa.

Nagypéntek! Az ifjuság után az öregség; egészségre a kinszenvedés; boldogság után a boldogtalanság; élet után halál. Ez a második állomás! — A vagyon a jólét is szétfoszlik könnyen. Pénzes láda kulcsa után koldusbot kerül a kézbe. Apa, anya összegyűjti a kincset, az utód az ablakon kiszórja. A bölcs szavai szerint:

Mig szerencséd van, van barát elég
De egyedül léssz, ha borul az ég. . .

Kik hajlongtak előtted, kalapot emelve: ökleiket emelik föl ellened, ha egyszer roszra fordul sorsod kereke. Kinek kenyeret adtál, rád követ dob; s kit felruháztál, ruhádon osztozik és hurczolnak a könnyen ítélő világ törvényszéke elé és pálczát törnek feletted, ha még oly ártatlan vagy is, a rájok bizottakban hűtlen sáfárok.

Ez a nagypéntek — a második állomás! A fájdalmak, a gyötrelmek, a szenvedések! Isten mérte a Krisztusra is, Isten méri ránk is a próbát. El kell hordanunk tűrő lélekkel, hisz' Ő osztotta ki nekünk. Legyen meg az Ő akarata, ha csordultig telik is kezünkben a pohár s ha szomorú lesz is a lelkünk mind halálig. — Ha vérrel könnyeznénk is, ha keresztünk sulya alatt leroskadnánk is: legyen meg az Ő szent akarata mennyen és földön örökkön-örökké!

Szenvedjete reménnyel, szenvedők!

Sok háborúság árán kell nekünk a menyeknek országába bemennünk! Azokat dorgálja meg az Ur, akiket szeret. Tűrjete reménnyel: a nagypénteknek husvétja van! — A keresztalál után feltámadás; gyalázat után dicsőség! Még a százmázsás sziklakő is elhengeredik Isten hatalmától. A sir is megnyílik, a halál is életté lesz. Isten előtt nincs lehetetlenség.

Ki félne hát a szenvedéstől, gyötrelmekről vagy a haláltól? A Nagypénteknek Husvétja van. . . . Isten által, ha van Ő benne annyi bizodalunk, annyi hitünk, csak mint a mustármag!

Virágvasárnap — Nagypéntek — Husvét, három állomás; boldog ki azokon ily gondolatokkal, szent érzésekkel megyen át, és boldogtalan az, kinek szive fölött nyomtalanul száll el ismét ez esztendőben is a Virágvasárnap a Nagypéntek és a Husvét; kinek nem szolgálnak jobbulására a szent napok.

Ünnepeljete, Kisujszállás keresztyén református népe, szent érzéssel, komoly gondolatokkal. Nem elég testünkre felöltetni ünneplő ruhánkat, a szívünkre öltünk ünneplő ruhát.

S ti szent ünnepnapok, hozzatok reánk csöndességet, békességet, boldogságot, megszentelődést. Ti három állomás, három szent ünnep, juttassatok közelebb minket Istenhez, a mi Atyánkhoz s az érettünk élt, érettünk halt s érettünk feltámadott Ur Jézus Krisztushoz!

Az én örömöm a „Szeretet“-ben.

Nem tudok elég hálát adni az Istennek, hogy e szerény kis folyóiratot, a »Szeretet«-et megindítottam, melynek ime a negyedik száma is napvilágot lát az Ég kedvező kegyelméből s embertestvéreim szives támogatása folytán. Hogy milyen szeretettel fogadták kisujszállási hitsorsosaim az igénytelen kis iratot, mutatja az előfizetők lajstroma, melyet ma közlünk s az a 700 koronányi összeg, mely a nyom-

tatási költségekre pár hónap alatt e bizony szegény évszakban, tél végén, tavasz kezdetén, összegyűlt. Mutatja az a lelke- met, szívemet örvendeztető kis vers is, melyet egy tisztos, idős keresztyén nő (Isten gyógyítsa meg betegségéből!) irott s küldött meg hozzám, melyből néhány sort ide is iktatok:

Isten hozott, édes »Szeretet« a mi hajlékunkba,
Szeretettel helyezünk kicsiny asztalunkra;
Tanácsid, kérésid: szinarany igazság,
Ha betöltjük, körünkben tünik a léhaság.
Legyen áldott a kéz, mely betűid' irta,
Legyen áldott az is, ki le is nyomatta;
Áldott, ki soraid szívében megtartja,
Áldott, ki lelkének hasznára fordítja!

Elmondja aztán a kis vers, hogy van ám egy pár ház, hol nem fogadják szívesen a kis hirnököt. Óh te tisztos keresztyén nő ki e verset irtad, — nem baj ez! Ne bántson ez téged, engem nem bánt. — Legalább gondolkozóba ejtjük az embereket. Ez a vékony kis lap lám, hogy megcsapkodja a sziveket! Mintha nem is papír, hanem szijkorbács volna! Sokaknak nem tetszik bizony az igazság, meg a szeretet. Azért nem tetszik a »Szeretet.« Node nem jó mindenkinek tetszeni. — A Krisztus se tetszett, nem is akart tetszeni mindenkinek. —

A »Szeretet«-nek meg van a maga elégtétele. Messze földekről, Dunántulról, messze hegyek tájairól kéri s hajlékukba örömmel várják. Előkelő, hires-neves emberek, irtak felőle hozzám leveleket, küldtek előfizetési pénzt, üdvözlük örömmel a kezdeményt. Egyik lelkészársam a nagy prédikátorok közül való, azt írja: »Régen keresem a módot, miképen lehetne folytonos összeköttetésben hivedel a lelkipásztor: ime te megtaláltad. Én is bevezetem gyülekezetembe.« A budapesti egyházi lap hosszabb cikket irt róla, mint a nagyobb gyülekezetek lelki gondozásának hatalmas eszközéről. Még a tengereken tundra is küldök, vigasztalom majd azokat,

kik száműzetésbe mentek önként ezer-mérföldnyire, messze idegenbe. Hivom őket vissza az édes hazába, kedves szülőföldre.

Ezekkel az örvendetes tényekkel szemben az se fáj, hogy a baptista testvérek gyűlölettől lángoló irást terjesztettek el, melyben egyházam védelméért kigyót-békát kiáltottak rám és a »Szeretet«-re. Örülök ennek két okból. Örülök először azért, mert irásukból megismerhették ref. testvéreim! hogy a baptisták nem a szeretet, hanem a gyűlölet szolgálatában állanak. Bemutatták magukat! De örülök azért is, mert hitem védelméért nyertem szívembe a töviset. Óh az én Uram Idvezítőm Ő meg egész töviskoronát hordott; protestáns református hitelők, hitvallók, vértanúk — a hitért máglyára léptek, rablánczot csörgettek, homlokukra nekik a hitért bélyeget sütöttek, gályák nehéz evezőjét ők hitükért forgatták: Mi az én fájdalomam az ő szenvedésükhöz képest?!

Valamikor, ha egyházunk érdekében szükségét látom, irok még a baptisták felől — de mindig, mint ezelőtt is a szánakozó szeretet hangján, nem úgy, mint ők mi felőlünk. Elmondom majd, hogy magyarázzák, vagyis inkább, hogy csavarják ők el a Szentírás értelmét; hogy ragaszkodnak a Szentírás betűihez, pedig jól kellene tudniok, hogy »a betű megöl, a lélek az, ami megelevenít.« Addig pedig imádkozom s imádkozzunk értük, mint a betegekért szoktunk, mert ők lelki betegek. Az átokért, rágalomért fizetésük nekik értük való imádkozással, hogy világosítsa meg rajongástól elsötétült lelküket a jó Isten; hogy legyenek világosságnak fiaivá megint, térjenek vissza a megcsufolt, hálátlanul eltaszított édes anyához, reformált anyaszentegyházunkhoz.

Vétkeztek nagyon, mert irásuk által

titeket, egyházunk hiveit akartak felizgatni a lelkipásztorok ellen. Több ez a vételnél: ez bűn!

Boldogok a békességre igyekezők, mert ők Isten fiainak mondatnak.

Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudták, hogy mit cselekedtek!

* * *

Midőn pedig mindezeket elmondottam az én örömöm felől, — ne légyen ez öndicsekedés, hiszen Istené a dicsőség, az emberé pedig az ő orczájának pirulása! A mit tettem eddig, Isten adta hozzá az erőt s ha tehetek még ezután, ahhoz is Isten adja! Szüntelenül is imádkozom, hogy ne hagyjon el, ki eddig soha el nem hagyott!

Uj lelkipásztorunk szép levele a lelkészi állás elfogadása tárgyában.

A kisujszállási református egyház
mélyen tisztelt Presbyteriumának!

A mi Urunk Jézus Krisztus »adott pásztorokat a szenteknek egy testbe való kötötötésekre, a szolgálatnak munkájára, a Krisztus testének építésére«. (Efézus 4. 11. 12.)

Midőn a szolgálatnak, építésnek munkája a kisujszállási református egyházban egy pásztor halálával megszakadt, a munka újból kezdésére, tovább folytatására a mindenható és bölcs Istennek tetszett engemet, erőtlén és méltatlan szolgáját rendelni a nemes egyházba, e minden tiszteletre méltó gyülekezetbe, az egyház tagjai egy részének törvényes választása által.

A mélyen tisztelt presbiterium méltoztatott ezen választás és ezt megerősítő esperesi megegyezés alapján részemre meg-

küldeni a szívélyes hangú és engem feltétebb megtisztelő meghívót 1905-ik év deczember hó 24-ik napján tartott gyűléséből.

A megtisztelő meghívásra mély tisztelettel felelek. A nép előtt, mely engem ismeretlenül megbecsült, felkelek és meghajtom magamat (M. 23. 7.) és szólok Isten szolgájának alázatosságával: »Legyen nékem a ti beszédek szerint.« (L. ev. 1. 38.) — E hivatalt én — kértem. Ha most az nékem felajánltatott, hálás köszönettel elfogadom; és ha a jó Isten élettemnek kedvezend, a nemes presbyterium hívásának megfelelően ez év május elsejére elfoglalom és abban, a mi erőm élettem nehéz küzdelmeiben megmaradt, azzal Isten segítő kegyelme által az utolsóig hiven dolgozni, munkálkodni akarok. Legyen nékem a nehéz munkában a nemes presbyterium támaszom, erősségem. előlegezett bizalmával, majd ha arra méltónak bizonyulnék, szeretetével, mely az anyaszentegyház dolgaiban forgolódo munkásnak, egy gyülekezetért élő lelkipásztornak legfőbb erőssége.

Én nem szünök meg könnyörögni, hogy a Szentháromság egy Istennek áldása, teljes kegyelme áradjon minden időben Kisujszállás nemes közönségére, tiszteletre méltó népére.

Magamat pedig bizalommal ajánlom kegyes jóindulatába a nemes presbyteriumnak és általa az egyház minden rendü-rangu tagjának, lévén

Kémeren, 1906. január hó 12.

A mélyen tisztelt presbyteriumnak
szolgája:

Nagy István, s. k.
lelkész.

**Az ő nyomdokain,
vagy:
Mit tenne a Jézus?**

Egy könyvnek czime ez, melynek olvasásába fogtam a napokban s mely rendkívüli hatást tett reám. Predikáltam is már — jól emlékezhetnek reá az Istent felő Keresztyének! — valamelyik elmúlt Urnapján e dolog felől. Igérem, hogy tovább is folytatom ily irányu predikálásomat.

Hatalmas kérdés ez:

Mit tenne a Jézus?

Az élet küszált viszonyai között, az élet sötét utvesztőjében, az élet utjain, hol az érdekek s kötelességek ezerszer összeütköznek, ez az egyetlen kérdés az, mely eligazít, mely utunkra világosságot hint.

Azt tenni mindig, a mit helyünkön a Krisztus tenne.

Háborgatnak, üldöznek, sanyargatnak, boszút állnak rajtad, sajnálják betévő falatodat, szeretnék, ha föld alatt lennél?

Testvérem, mit tenne helyeden a Jézus Krisztus?

Szegény vagy, foszlány-rongy a ruhád, fekete a kenyered, még az se bizonyos már holnapra; mások hajlékában lakol s a házbért követelik: de nincs miből fizetni. Rajtad az emésztő gond, pihenni se hagy?

Testvérem, mit tenne helyeden a Krisztus?

Jóléted van, oszlopos magas házad van, földed, tanyád, gyűjtött pénzed; — örömed, boldogságod, jó sorsod. előmeneteled, szerencséd: gondold meg, embertestvérem! mit tenne helyeden a Krisztus?

Földmivelők, mesteremberek, kereskedők, gazdak, cselédek, tanítók, igehirdetők, napszámosságok, földesurak — elsők, utolsók mindnyájan, gondoljuk meg, mit tenne helyünkön a Krisztus? — s azt cselekedjük.

Ez a törvény, ez a próféták.... ez a boldogság!!

RÖVID ÉRTESÍTÉSEK.

* **Bizalommal kérem mindazokat, akik nem kapták, vagy kapják meg a »Szeretet« példányait, hogy lelkészi hivatalomban jelent-**

kezzenek, hol még 2. és 3. számmal is szolgálhatok. Az első szám teljesen elfogyott, még magamnak sem maradt belőle.

* **A Boeszkai kép, mint utólagosan értesültem, egész alakjában, gyönyörű diszruhájában ábrázolja a hitvédő fejedelmet. Ennélfogva — bár a 3. számban úgy irtam volt — életnagyságu nem lehet a fejedelem alakja, a kép hossza mintegy 60-70 centiméter, s úgy mondják, a színnyomás remek kivitelű, szép disze lesz szobáinknak! Mihelyt megkapom, küldeni fogom azoknak, kik megrendelték.**

Halottaink névsora az 1905. évről.

- Julius 24. Majláth Zsuzsánna Majláth Mihály l.
24. Halvaszületett l. Karikó Lajosnak.
26. Nagy T. Erzsébet özv. Mészáros F.-né.
27. D. Szabó Róza D. Szabó Lajos l.
27. Csizi Endre Csizi Rozáli fia.
29. B. Tóth Eszter B. Tóth Sándor l.
29. Özv. Nánási Mózes.
29. Tokai Károly.
31. Sz. Karsai Zsuzsánna özv. Csányi J.-né.
31. Hagymási Ágnes Nagy T. K.-né.
- Augusztus 1. Jonás János Jonás György fia.
2. Deme Rozália Deme Ferencz l.
2. Dávid Mária Dávid Illyés leánya.
3. Varga Miklós Varga Miklós fia.
3. K. Oláh Róza K. Oláh Sándor l.
4. Halvaszületett fia Czepán Teréznek.
4. Sas Elek Sas Elek fia.
4. Benesik László Benesik Sándor fia.
5. B. Balog Lajos B. Balog János fia.
6. Nyikos Rebeka Jonás Györgyné.
6. Szathmári Juliánna Szathmári J. l.
6. Balog Erzsébet Imre Máténé.
6. Jónás István.
8. B. Fodor Zsuzsánna B. Fodor L. l.
7. Czaga Mária Czaga Illyés leánya.
7. Bodó Rákhel Pólya Péterné.
8. Máté Endre Máté István fia.
9. Szatmári István Szatmári András f.
12. Id. Kovács Lajos.
14. Abri Márton.
14. Török János.
16. Mákszem Róza Mákszem Teréz l.
17. Csillag Károly.
17. Buga István Buga József fia.
17. H. Kis Mária, Mihály leánya.
17. Dávid Ferencz.
18. Szomor Rozália Füsüs Antalné.
18. Simon Balázs, Lajos fia.
18. Szél Margit Szél Mártha leánya.

(Az elhaltak lajstromát a köv. számokban folytatjuk.)

Nyomatott Szekeres József gyorssajtóján Kisujszálláson.

A „Szeretet“ kiadásának költségeire a 2. szám megjelenése óta márcz. 10-ig a következők adakoztak:

(Folytatás.)

Özv. Szücs Lukácsné 60 f. Komáromi Gábor 40 f. Firtling Sándor 5 kor. Gaál Kálmán (a II. számért) 1 kor. Cs. Nagy Sándor városgazda 2 kor. Földmives kör 2 kor. Szücs Lukács bírt. gazda 2 kor. Népkör 2 kor. Nagy László közgyám 2 kor. B. Kovács Sándor 2. kor. N. N. 10 kor. Oros D. Balázs 1 kor. N. N. tanár 2 kor. (Szegények javára 1 kor.) Csegey János árvaszéki-ülnök 5 kor. Deák János 20 f. Özv. Nyitrai Károlyné 5 kor. Szabó Balázs 1 kor. Szabó László (vásárszél) 1 kor. Elekes Dániel 1 kor. K. Nagy István 2 kor. Bucsai Károly szijgyártó 1 kor. Özv. Koncz Lajosné 2 kor. Bucsai Balázs 2 kor. Özv. Bordács Imréné 4 kor. Id. Kürti István 1 kor. Id. Nánási Ferencz 1 kor. 20 f. Pajti István 40 f. P. Tóth János 1 kor. Pólya Bálintné 1 kor. N. N. 80 f. Komáromi Mihály 1 kor. Korács József 60 f. Özv. Pólya Ferenczné 2 kor. Sz. Máté Istvánné 2 kor. Német János 1 kor. Kubinszki László 1 kor. Id. Komáromi István 60 f. Özv. Szücs Balázsné 1 kor. V. Ari Sándor 1 kor. Janó Sándor 1 kor. Janó Ferencz 1 kor. Janó István 1 kor. Mészáros István 1 kor. Daku Sándor 1 kor. Pápai Lukács 1 kor. Daku János 1 kor. Özv. Borsós Jánosné 1 kor. Kalmár Gusztáv 30 f. Farkas György 2 kor. Kun Kálmán 1 kor. Szegő Albert 20 f. Oros Péter 1 kor. Török Lajos 1 kor. Özv. Dávid Balázsné 50 f. B. Kovács Károly 1 kor. Varga István tanító (Parasznya) 2 kor. Özv. Mészáros Miklósné 1 kor. Marjalaki Zsuzsánna 1 kor. Mészáros Miklós 1 kor. Verger István Kolozsvár 5 kor. Vaday Ferencz 3 kor. Pápai János 1 kor. Sas Lajos és neje 2 kor. Juhász Károly 2 kor. Özv. Simai Benedekné 40 f. Özv.

Kovács Ferenczné 60 f. Dr. Pápai Pál 5 kor. Kis Albert 2 kor. Zsoldos István 1 kor. Ábri Lajos 1 kor. Karakas Mihály 1 kor. Özv. Vig Józsefné 1 kor. Szentpéteri Áron 1 kor. Özv. Kis Mátyásné 1 kor. Bácsi Mihály 2 kor. T. N. J. 60 f. Kémeri Lajos 1 kor. Özv. Vitáris Bálintné 1 kor. Id. Varga Sándor 1 kor. Pusztai János 1 kor. Janó Emilia 40 f. S. Tóth Imre 1 kor. Sas Sándor 1 kor. 20 f. Szücs János 1 kor. Bodnár Sándor 1 kor. Kalmár Istvánné 40 f. Özv. Majláth Györgyné 60 f. Majláth Rebeka 40 f. Cs. Nagy Máté 1 kor. Kis Lajos 1 kor. Pocsaji János 1 kor. Iskolás fia János 20 f. Özv. Oros Mihályné 1 kor. S. Nagy András 2 kor. Csipő Károly 40 f. Pólya Sándor és neje 4 kor. Pásztohai Zsigmond 1 kor. B. Takács Andrásné 1 kor. P. Szilágyi Dániel 40 f. Polgári Józsefné 2 kor. Barta Péter 2 kor. Özv. Balog Albertné Kovács Eszter 2 kor. Puskás Károly 3 kor. Özv. Nánási Istvánné 1 kor. Varga Albert 40 f. Varga Károly hentes 1 kor. Rázsó Károly ny. tanító 2 kor. Veress Lajosné 2 kor. Veress Lajos 2 kor. Pocsaji András 50 f. Vatai Albert (2004. sz.) 30 f. Tatár Juliánna 60 f. Ifj. Demeter Sándor 60 f. Varga László (Gyalpár) 1 kor. Kovács Sándor 1 kor. Kabai Illyés 1 kor. Tóth István 40 f. Pásztor János 1 kor. Ari István V. el. o. tanuló 10 f. Nagy Péter 1 kor. Oros Istvánné Kovács Sára 70 f. Vas Zsófia 1 kor. Erneszt Árpád 80 f. Tóth Ferencz gazda 1 kor. Kabódi György 1 kor 50 f. Szabó Károly tanár 2 kor. Gönczi Károly 1 kor. Balla Gyula 2 kor. Mészáros Illyés 5 kor. Daku Lajosné 1 kor. Nemzeti kör 1 kor. Id. Szücs Imre 1 kor. Csillag Istvánné 40 f. Bárány Sándor 2 kor. Szabó László ugi lelkész 1 kor. Simon Elemér 4 kor. Murányi János somogybálványosi lelkész 3 kor. Bugyik Áron 1 kor. Özv. Kovács Ágostonné 2 kor. Özv. Pethe

Illyésné 1 kor. Gaál Kálmán (a 3-ik szá-
 mért) 1 kor. Máté F. István 1 kor. Ifj.
 Varga Lajos 2 kor. Id. Gaál János 3 kor.
 N. N. 1 kor. Füzy Zoltán 1 kor. Klein
 Sámuel fakereskedő 2 kor. Id. Pólya Ká-
 roly 1 kor. Soltész Nagy Istvánné 1 kor.
 Katona Kiss Károly 2 kor. Bosnyák Eszter
 özv. 20 f. Király András 2 kor. Ari Sán-
 dor 1 kor. Tóth Gy. János 2 kor. Diószeghy
 Mihály tiszafüredi lelkész 2 kor. Özv.
 Pólya Pálné 2 kor. Özv. Gaál Sándorné 1

kor. D. Kiss János 1 kor. Oláh József 1
 kor. J. Nagy Károly 1 kor. Dáku Róza 1
 kor. 40 f. (szegényeknek.) N. N. 2 kor. N.
 N. 1 kor. N. N. 1 kor. Özv. Herczeg Bá-
 lintné 20 f. Id. Fekete Albert 2 kor. Vitá-
 lis Sándor 1 kor. Id. Balogh Péter 10 kor.
 Balogh Albert 2 kor. Dr. Tóth János e. m.
 gondnok, a képviselőház háznagya 25 kor.
 Varga János 50 f. Polacsik József 2 kor.
 Mile János 1 kor.

Ime az Isten ennyire segített bennünket! Mintegy 720 korona gyűlt a »Szere-
 tet« céljára. Még mintegy 60—70 koronára lesz szükségem s az egész évi nyomdai
 költség kitelik. — Áldja meg a jó Isten azokat, kik célomban segítettek eddig; kérve
 kérem, ne hagyjanak el továbbra sem, építsük Isten szent országának köfalait, mert
 ezzel együtt építjük boldogságunk épületét is.

A szegények számára 2 kor. 40 fillér gyűlt, azt átadtam egy sok gyermekü
 szegény asszonynak, kinek férje munkaképtelen.

A jókedvű adakozókat szeresse az Ur áldásaival, kegyelmének ezer és ezer
 jeleivel!

